

med al Agtelse for den Autoritet og Sagskundskab, der har Sæde i Kommissionen og det respektive Udvalg, at den ærede Kommission har taget sig sine Sager noget let, eller for at bruge et andet Udtryk, har haft noget for megen Tillid til den Blindhed, hvormed vi skulde acceptere de Resultater, hvortil de ere komne, uden at de have givet os forsvarlige Motiver dertil. Et skal jeg dog indrømme den ærede Kommission og det ærede Medlem (H. Holm), som førte Ordet paa Kommissionens Vegne her i Tinget, nemlig, at den meget indviklede Sag, der har ligget for her i Tinget, jeg tror i 4—5 Aar, dog er bragt noget videre, end den har været tidligere. Saaledes som den forelaa forhen, var den jo aldeles umulig; det var et Vildrede af Handler og Transaktioner, som det var umuligt at hitte Rede i. Jeg skal give Kommissionen det Lov, at den i alt Fald har bragt Forslaget saa vidt, at man nu omtrent kan forstaa det. Der er ikke længere Tale om disse mærkelige Transaktioner mellem Kommunen og Krigsministeriet, mellem Krigsministeriet og Kultusministeriet o. s. v. Vi have gennem Forslaget, som det her foreligger, nærmet os det, vi bør komme til, nemlig til en simpel og jævn Handel mellem Staten og Kommunen om diverse Byggegrunde. Alligevel maa jeg dog sige, at det Grundlag, som her foreligger, ikke er tilfredsstillende, og det forekommer mig navnlig, at det ikke er saaledes oplyst, at vi kunne gaa ind paa det uden nærmere Forklaring. Vi have aldeles ikke faaet at vide, hvad det drejer sig om ved de store Værdier, her er Tale om. Jeg ser, at den ærede Kommission paa Forhaand har afvist dette Spørgsmaal, og den Maade, hvorpaa det er stet, er en af Grundene til, at jeg har tilladt mig et maaste lidt stærkt Udtryk om den Lethed, hvormed Kommissionen har taget sig sit Arbejde. Den siger nemlig, hvad Spørgsmaalet om Vurderingen angaar, at „et Forsøg paa gennem en Taksation at tilvejebringe en minutiøs Vurdering af alle Enkeltheder ikke vil være af nogen Værdi“. Det forekommer mig at være at tage Sagen noget let. Her er Spørgsmaal om Værdier paa mange Millioner. Der blev jo, saa vidt jeg huster, af den sidste ærede Taler, nævnt en Snes

Millioner; jeg tror nu, det drejer sig om langt mere efter de Værdier, Byggegrundene i Nærheden nu have, i alt Fald er det overordentlig store Værdier, maaste en Kapital paa 10—20 og maaste flere Millioner, saa det forekommer mig, at naar Kommissionen er nedsat til at rede dette Spørgsmaal ud, saa er det at tage Sagen lidt for let, naar man siger, at „et Forsøg paa gennem en Taksation at tilvejebringe en minutiøs Vurdering af alle Enkeltheder, ikke vil være af nogen Værdi.“ Jeg vil give det ærede Medlem, som førte Ordet for Kommissionen og selve Kommissionen Ret i, at det naturligvis er en meget vanskelig Sag at foretage en Vurdering af disse Grunde, navnlig fordi ingen kan vide, hvor hurtigt disse Grunde kunne blive realiserede. Det er ikke vanskeligt at faa oplyst, hvor meget de Byggegrunde, der ligge i Nærheden af de Arealer, der her er Tale om, koste, eller hvad der er solgt Byggegrunde for for Næblikket. Men det er ikke tilstrækkeligt. Det kan være godt nok, naar man har et lille Areal, at man saa ved, at Nabogrunden har kostet saa og saa meget, thi saa kan man nogenlunde gaa ud fra, at man kan faa det samme for det Areal, man har. Men her er Spørgsmaalet, om Byggegrunde, som først bleve realiserede efter en længere Narrække, og her erkender jeg, at en virkelig Taksation til Markedspris næppe er mulig; men paa den anden Side tror jeg dog, at man kan komme Sagen noget nærmere, end den ærede Kommission er kommen her, ved at feje hele Spørgsmaalet til Side og sige, at en Vurdering er ganske uden Værdi. En minutiøs Vurdering ønske vi ikke, thi den kan ikke lade sig opstille, men et Overslag over, hvad det er for Værdier, der her er Tale om, tror jeg dog, vi kunne faa.

Det ærede Ministerium, som har forelagt dette Forslag, nemlig Kultusministeriet siger i sine meget kortsattede Bemærkninger, at det tilhørende Bilag og Kortplanerne indeholde alle de Oplysninger, som ere nødvendige til Forstaaelsen af nærværende Forslag. Det forekommer ogsaa mig, at det fra den høje Regerings Side er at tage Sagen noget for let, naar den mener, at det er tilstrækkeligt, hvad der er forelagt os her. Af de Bemærkninger, jeg allerede har gjort med Hensyn til Grundenes Værdi, vil man